

Første søndag efter helligtrekonger 08-01-22

Prædiken ved Arne Holst-Larsen

Salmer

712 Vær velkommen Herrens år

289 Nu bede vi den helligånd

41 Lille Guds barn, hvad skader dig

441 Alle mine kilder

862 Gå i mørket med lyset ("100 salmer")

Tekstrække: Anden række

Salmisten skriver: Herre, vor Herre! Hvor herligt er dit navn over hele jorden, du som har bredt din pragt ud på himlen! **Af børns og spædes mund har du grundlagt et værn mod dine modstandere for at standse fjender og hævnerrige. Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der, hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det? Du har gjort det kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet det.** Du har gjort det til hersker over dine hænders værk, alt har du lagt under dets fødder, får og okser i mængde, selv de vilde dyr, himlens fugle og havets fisk, dem som færdes ad havenes stier. Herre, vor Herre! Hvor herligt er dit navn over hele jorden!

[Salmernes Bog 8,1-10](#)

* *Epistlen skriver apostlen Paulus til kolossenserne:* Kristus er den usynlige Guds billede, **al skabnings førstefødte.** I ham blev alting

skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham. Han er hoved for legemet, kirken. Han er begyndelsen, **den førstefødte af de døde,** for at han i alle ting skulle være den første. **For i ham besluttede hele guddomsfylden at tage bolig.**

[Kolossenserbrevet 1,15-19](#)

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: De bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.« Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

[Markusevangeliet 10,13-16](#)

Prædiken

Man skal da være noget af en gnavpot, hvis man ikke kan lide børn:

Hvem vil ikke være noget for børnene? Hvem fokuserer ikke på børnene? Allerede i Bibelen fremhæves børnene som nogle særlige væsner, ja, de er faktisk på Guds parti, Guds særlige venner:

"Af børns og spædes mund har du grundlagt et værn mod dine modstandere for at standse fjender og hævnerrige".

Og vores egen digter H.C.Andersen lader i "Kejserens nye klæder" et barn sige sandheden om kejserens tøj eller mangel på samme: "Jamen, han har jo slet ikke noget på".

Af børn og fulde folk skal vi høre sandheden...

Og det ved de i Sverige, for i Sverige har de en teenager med fletninger (jeg tænker ikke på Pippi Langstrømpe), som påstår at hun har fået stjålet sin barndom af slemme, slemme midaldrende boomere, som holder lange møder, hvor de ikke siger andet en blablabla...

Den svenske teenager er en sand stjerne – ren og uspoleret.

Så, jo: Børnene er sandhedsvidner, børnene spiller en stor rolle.

Børn er engle.

Øh. Altså lige bortset på de skoler, hvor man har været nødt til at indføre en aktiv nultolerance over for mobning. På sådanne skoler er englevingerne unægtelig blevet lidt flossede og dér er paradiset knapt så intakt.

Og Jesus selv blander sig åbenbart også i børnekoret, når han taler om, at lade de små børn komme til sig. Måske det mest berømte sted i Bibelen, for det hører vi hver gang, hver gang vi kommer til dåb og det gør vi gerne og tit. Aldrig har vi haft så mange med til dåb, som vi har i disse år. Det er et sikkert tegn på kristen tro, at vi har mange dåb og at vi har mange, som deltager til dåb...At vi betragter dåben som væsentlig.

Men hvad så? Har Jesus det samme børnesyn, som de andre velmenende børnevenner?

Ikke helt, for Jesus levede i en tid, hvor børn skulle ses, men ikke høres. De var løsøre, som man ikke regnede med før efter de 30, som ikke var deres forældres prinser og prinsesser, som ikke havde eget værelse og som ikke blev kørt i skole. Og det tog de ingen skade af, mente man. Det var den almindelige opfattelse.

Den opfattelse delte Jesus lige indtil den dag, hvor han hørte sine disciple skændes om, hvem der var først og størst og bedst i blandt dem.

Så tog han et foragtet barn, som ingen ellers regnede for noget, og stillede det midt i blandt dem og så sagde han: Der er den største – i dette lille barn. Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste små, har I gjort mod mig.

Så kunne de lære det, disciplene. Der blev vendt op og ned på deres sædvanlige fortærskede forestillinger og klicheer. Og deres forfængelighed og selvoptagethed var blevet udstillet.

Se på et barn, så kan du lære din menneskelighed at kende. Og det som interesserede Jesus ved barnet var ikke dets uspolerede umiddelbarhed, men dets skrøbelighed og afhængighed. Og dets tillid til at nogen vil det godt..

Som barnet er 100 procent afhængigt af sine forældre, således er mennesket 100 procent afhængigt af Gud. Barnet er interessant for så vidt som det modtager alt.

Så når Jesus taler om at modtage Guds rige ligesom et lille barn, så mener han ikke at de voksne skal gå i barndom.

Nej, han mener, at vi skal blive vores sande menneskelighed bevidst: Vi skal vide, at det afgørende ved os, er det, som vi har modtaget. At vi lever af nådegaver. Og at vi skal blive bevidst om det, altså tillidsfuldt acceptere det.

Vi skal m.a.o. nå frem til modenhed og vedgå, at alt hvad vi er og gør og tænker er frugter af Guds vilje, for så vidt som han har skabt os og har erklæret sin kærlighed til os.

For mere en 2000 år siden gik en mand ud under stjernehimlen; godt at han ikke levede i dag, for så havde han måske nok kigget ned i skærmen og ikke op på stjernerne og så havde vi aldrig hørt noget til ham og hans digt. Han sagde da til sig selv, da han så op

”Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der, hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det? Du har gjort det kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet det”.

Kong David (for det var ham) tænkte højt og han tænkte stort: Den dybeste mening i verden er Guds omsorg for sit menneske, der kan sammenlignes med en faders omsorg for sit barn. Det er ikke bare en blomstændighed ved noget andet. Det er selve centrum i verdensmysteriet. Og det centrum er Rasmus (der lige er blevet døbt) nu en del af. Amen.